

Papp János színész, rendező minden évben útra kel feleségével, Zsuzsával. Újabb és újabb helyeket fedeznek fel. Barangolásaikról vékony könyvecskékben számol be. (Hiába, a kor szelleme: 300 és 600 km közötti táv = 60 oldal; talán már nincs türelmünk a Háború és béke terjedelmű írásokig?) A könyvek végén fotókkal mutatja be a tájat.

„Aki dudás akar lenni...”

A 2009-es évre Skócia jutott. A házaspár 650 kilométert gyalogolt, ennek a túrának az élménybeszámolóját olvashatjuk ebben a könyvben.
(650 kilométert – nem elírás!)

Három idézetet választottam belőle.

„A Tate Galleryben a Turner kiállítás, szomorúságomra, csak szeptemberben nyit, pedig nagy kedvencem a piktor.”

Ezt azért, mert ugyan nem ott, hanem a Szépművészeti Múzeumban, de jártam Turner kiállításon. ☺ És én is szeretem a festőt.

A másik kettőt már nem személyes okból másoltam ki. Sőt, mintha nem tartozna az adott túrához sem. De valahogy úgy érzi az ember, hogy ugyan ez a két idézet Papp János hivatásához, a színészethez kapcsolódik, átvitt értelemben talán az élet egészére is.

„Valló Pétertől azt tanultam, hogy a rendezőnek alapvetően két feladata van. Egy: el kell olvasnia a darabot. Ezt nem lehet megúszni. Ami persze azt jelenti, hogy a rendezőnek úgynevezett „olvasata” kell, hogy legyen a darabról. Kettő: szerepet kell osztani. Természetesen jól.”

„Bajok lesznek a pályán, ha keseregsz a rossz kritikán, hiszen akkor azt is elhiszed, ha jót írnak!” (A tanács Feleki Kamilltól származik.)

Ahogy említettem, vékony kis könyv. De nem ezért írtam ilyen rövid ajánlót belőle. Inkább Papp Jánost, mint engem olvassanak Skócia-ügyben! ☺

Szigligeti Zsuzsanna